

Jestliže však stížnost nevyvrací a ani vyvrátiti nemůže skutečnost, že barvy černo-červenozlaté jsou oficiálními státními barvami Německé republiky, zůstává neotřesen závěr žal. úřadu, že výhradné použití barev sousedního státu může buditi dojem protistátní tendence a že projev takový ohrožuje sám o sobě veř. řád. Na správnosti tohoto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že barvy černo-červenozlaté jsou nejen státními barvami Německé republiky, nýbrž že mají vedle toho i jiný význam. Ohrožuje-li však takový projev sám o sobě (bez dalších účinků) veř. řád, je zcela bez významu, jaké je národnostní složení obyvatelstva v okrese, v němž je takový projev zamýšlen, neboť jde v podstatě o to, aby zevnější ráz slavnosti pořádané v čsl. státě nebyl takový, aby budil dojem, že se má na venek dokumentovati tendence po příslušnosti k jinému státu.

Ani výtky, že proti používání barev černo-červenozlaté nebylo vůbec v býv. státě rak. žádných námitek, nemůže otřásti správností úsudku žal. úřadu, neboť jednak jsou — jak nss dovodil již v nál. Boh. A 5706/26 požadavky veř. řádu veličinou měnivou, jejíž obsah se řídí dočasnými sociálními, etickými, hospodářskými a zejména politickými poměry, jednak tehdy ony barvy nebyly státními barvami německé říše, takže už proto okolnost stížností uváděná je pro závěr žal. úřadem vyslovený bezvýznamná.

Č. 7498.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Nárok na odbytné podle § 19, odst. 1 zák. o požitcích vál. poškozenců č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 nepřisluhuje vdově, která v době opětného provdání vyloučena jest z nároku na důchod vdovský proto, že jí udělena byla trafika, jejíž příjem převýšil o 100% požitky, jež by jí jinak dle zák. příslušely (§ 4, odst. 1 cit. zák.).

(Nález ze dne 25. října 1928 č. 28.166.)

V ě c : Anna D. v L. proti ministerstvu sociální péče stran odbytného.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence pro Slov. z 26. listopadu 1926 nebyl st-lce přiznán důchod vdovský ode dne 1. ledna 1926, poněvadž bylo konaným šetřením zjištěno, že v roce 1926 činil příjem její z trafiky od 1. ledna do 31. srpna 1926 celkem 9.779 Kč 10 h a že se dne 3. března 1926 znova provdala. Válečný poškozenec, jemuž byla udělena trafika, má nárok na důchod pouze tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak dle zák. o požitcích vál. poškozenců příslušely (§ 4 zák.). Poněvadž se jí tímto nepřiznává důchod, nepřisluhuje jí ani odbytné ve smyslu prvního odstavce § 19 zák. a vl. nař. č. 363/22, poněvadž v době znovuprovádání neměla nároku na důchod vál. poškozenců.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče stížnost do hořejšího výměru zem. úřadu, pokud jím st-lce vdovské odbytné nebylo přiznáno a potvrdilo napadený výměr.

O stížnosti nss uvážil:

Směrodatným pro rozhodnutí sporné otázky je předpis § 19 odst. 1 zák. o požitcích vál. poškozenců č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 ve spojení s §em 4 cit. zák.

V § 19 se stanoví, že provdá-li se vdova požívající důchodu vdovského, pozbývá tohoto důchodu, obdrží však odbytné v trojnásobné výši ročního důchodu. Je tedy předpokladem nároku na odbytné, aby vdova v době opětného provdání požívala důchodu vdovského, pokud se týče, aby jí v té době příslušel nárok na důchod takový.

St-lka spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad neprávem usoudil, že v době provdání nepřislušel jí nárok na důchod. Podle názoru st-lky užívala tato důchodu ve formě trafikní licence, válečná její podpora se změnila jen ve vnější formě.

Tento názor, který pokládá udělení trafiky jen za zvláštní formu, ve které se vál. poškozenec poskytuje důchod, nemá však opory v zákoně, jak tomu svědčí znění odst. 1. § 4 cit. zák. V předpisu tom se praví, že vál. poškozenec, jemuž byla udělena trafika, má nárok na důchod jen tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak dle zák. příslušely. Z textace této jasně plyne, že udělení trafiky za určitých předpokladů tam vytčených vylučuje nárok na důchod podobně, jako jest tomu v případech, kde vál. poškozenec požívá příjmů z požitků pens. nebo zaopatř., jaké má na zřeteli další věta prvního odstavce § 4 nebo příjmu ze služ. poměru vytčeného v 2. odstavci § 4 nebo konečně převyšují-li příjmy vál. poškozence hranici příjmovou s připočtením případných požitků po rozumu § 2 cit. zák. Udělení trafiky nelze proto vůbec ztotožňovati s pojmem důchodu vál. poškozenců, jak se stížnost mylně domnívá. Proto také ustanovuje prov. vl. nař. ze 7. prosince 1922 č. 363 Sb. výslovně v odstavci druhém k § 19, že byla-li vdova vyloučena z nároku na důchod vdovský, na příklad použitím ustanovení §§ 2, 3 nebo 4 zák., nemá při provdání nároku na odbytné.

V daném případě je nesporno, že v době provdání, to jest dne 3. března 1926, vůbec nepožívala st-lka důchodu vdovského a že v té době pouze měla trafiku, která jí byla udělena dne 9. srpna 1924. Pokud se týče výnosu z trafiky té, nevzala st-lka vůbec v odpor zjištění žal. úřadu, že v době od 1. ledna 1926 do 28. srpna 1926, kdy jí trafika byla odňata, výnos ten obnášel 9.779 Kč 10 h a že převyšoval o 100% zvýšené požitky, jež by st-lce jinak příslušely. Z tohoto zjištění úřadu, z něhož musí nss vycházeti, vyplývá, že po rozumu § 4 odst. 1. zák. nepřislušel st-lce v době provdání nárok na důchod vdovský. Dospěl-li žal. úřad k závěru, že v důsledku toho nemá st-lka nároku na odbytné po rozumu § 19 zák., nelze ve výroku tom shledati nezákonnost.

Z úvah těch také jde, že mylným jest i názor st-lky, že okamžikem, kdy jí byla trafika odňata — což se stalo teprve 28. srpna 1926 — obživil původně jí poukázáný důchod, čím jí prý vznikl nárok na odbytné. Směrodatným pro posouzení nároku na odbytné jest, jak bylo shora zdůrazněno, den provdání vdovy, to jest den 3. března 1926, tak že skutečností později nastalé nemohou býti vzaty v úvahu.